

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla a Kucserák Ügyvédi Iroda ügyintéző: dr. Kucserák Katalin ügyvéd) által képviselt I. rendű, II. rendű, III. rendű felpereseknek - dr. Török László ügyvéd által képviseltBank Nyrt. (1051 Budapest, Nádor u. 16.) alperes ellen **megbízási szerződés teljesítése stb.** iránt a Fővárosi Bíróság előtt 16.G.42.136/2009. számon megindított ügyében a 12. sorszámú ítélet ellen a felperesek részéről 13. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 15 (tizenöt) napon belül 300.000 (háromszázezer) Ft + áfa perköltséget.

Kötelezi a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az állam javára külön felhívásra az ott írt időben és módon 900.000 (kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A felperesek a 2009. december 11-én benyújtott kereseti kérelmükben az I. rendű felperes és az alperes között 2009. június 29. napján megkötött megbízási szerződést, az alperes és II. rendű felperes között 2009. június 29. napján megkötött kezességi vállalási megállapodást, valamint a 2009. június 29-én az alperes és a III. rendű felperes között megkötött jelzálog szerződés tekintetében kérték, hogy a bíróság állapítsa meg az I. rendű felperes és az alperes közötti megbízási szerződés megszűnését, és ennek következtében az ezt biztosító kezességvállalási és jelzálogszerződés megszűnését is. Alapvetően arra utaltak, hogy a megbízási szerződés tartalma egy 40.000.000 Ft-os bankgarancia nyújtása volt. A bankgarancia kiadását a felperes azért kezdeményezte, mert építőanyag kereskedelemmel foglalkozó vállalkozásként tagja volt az Ú. Zrt-nek. Az Ú. Zrt. a tagjai részére az általuk forgalmazott építőipari alapanyagok legkedvezőbb vételi feltétele mellett a beszerzését biztosította. A Zrt. pénzügyi fizetési biztosítékot kért a

megrendelt áru ellenértékének kifizetésére vonatkozóan az I. rendű felperestől. Ezért került sor arra, hogy az I. rendű felperes 2009. júniusában megkereste az alperest és kezdeményezte bankgarancia kiadását az Ú. Zrt. mint kedvezményezett javára.

A bankgaranciát az alperes személyi és dologi biztosítékok nyújtása mellett vállalta. E szerződések közjegyzői okiratba foglalása nem történt meg, és ezt követően 2009. július 6-án került sor a bankgarancia kiadására 2012. május 31-i lejárattal. Az alperes által kiállított bankgarancia okmány külön nem tartalmazza a kedvezményezett nevét, ezért a felperesek álláspontja az volt, hogy a Ptk. 249. §-a értelmében nem jött létre a bankgarancia szerződés, ez miatt a megbízási szerződés megszűnését kell megállapítani. Erre utalva terjesztette be a felperes 2009. szeptember 30-án az alpereshez azt a beadványát, melyben bejelentette, hogy a bankgarancia nyújtását, a megbízási fenntartását a jövőre nézve nem kívánja. Utalt a Ptk. 493. § (1) bekezdésére.

A megbízási szerződés megszűnésére vonatkozó felperesi álláspontot az alperes nem osztotta, és 2009. október 13. napján a kedvezményezett részéről benyújtott kérelem alapján a bankgarancia kötelezettségének eleget tett. Ezt követően megkezdte az általa folyósított összeg inkasszálását és ezt biztosító mellékkötelezettségek alapján követelése behajtását.

Az alperes ellenkérelmében a felperesi kereset elutasítását kérte. Álláspontja szerint egyértelmű, hogy a bankgaranciát az I. rendű felperes kérelmére nyújtotta, és a megbízási szerződésből semmilyen vonatkozásban nem lehet arra következtetni, hogy bárki előtt vitatott lett volna a kedvezményezett személye. Erre utal a megbízási szerződés 1.) pontja, valamint a garanciavállalási okirat tartalma is.

Nem vitatta az alperes, hogy konkrétan a bankgarancia bármilyen szinten tartalmazta volna a kedvezményezett nevét, azt sem vitatta, hogy a bank által kibocsátott bankgaranciát az alperes az I. rendű felperes képviselőjének adta át. Állítása az volt, hogy a jogviszony ettől függetlenül létrejött, a bankgaranciát a kedvezményezett Ú. Zrt. a 2009. október 6-án kelt okiratával leírta, az alperes pedig a bankgarancia nyilatkozat alapján teljesített. Kifejtette, hogy a kibocsátott bankgarancia felett sem az alperes, sem az I. rendű felperes már nem rendelkezhetett, azt csak a kedvezményezett tehette volna meg. Költségre tartott igényt.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperesek kereseti kérelmét elutasította, a kötelezte a felpereseket, hogy egyetemlegesen fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül 875.000 Ft perköltséget, és illetékfeljegyzési joguk folytán korábban le nem rótt 900.000 Ft kereseti illetéket.

Az elsőfokú bíróság a szerződések, és az előzményi történeti tényállás rögzítése után érdemben az alábbiakat állapította meg:

Az I. rendű felperes, mint megbízó és az alperes, mint megbízott között a Ptk. 474. § szerinti megbízási szerződés jött létre, melyben az alperes az Ú. Zrt. mint

kedvezményezett javára 40.000.000 Ft összeg erejéig bankgarancia kibocsátására vállalt kötelezettséget. A Ptk. 249. §-át idézve rámutatott, hogy az alperes a megbízási szerződésben vállalt bankgaranciát 2009. július 6-án a bankgarancia kibocsátásával teljesítette. Ezzel az érvényes nyilatkozattal kötelezte magát 2012. május 31-ig arra, hogy az Ú. Zrt-vel mint a pénzkövetelés jogosultjával szemben 40.000.000 Ft erejéig fizetésre hajlandó.

Így nem volt mód és lehetőség a I. rendű felperes részéről a megbízási jogviszony felmondására, annak teljesítését követően. Így nem szüntette meg az I. rendű felperest terhelő kötelezettségeket sem a felmondás. Ez érvényes a készfizető kezességi szerződésre valamint a jelzálogszerződésre is. A Ptk. 249. §-át vizsgálva rögzítette, hogy a kibocsátott bankgarancia nyilatkozatból a kedvezményezett személye egyértelműen megállapítható, ezért a bankgarancia nyilatkozat hiányosnak nem minősül. Kétségtelen, hogy a kedvezményezett személyét név szerint ugyan nem jelöli meg, de egyértelműen utal a kedvezményezett által az I. rendű felperessel kötött kereskedelmi szerződésre, további a megbízási szerződés számára, mely megbízási szerződésben az alperes az Ú. Zrt-t, mint kedvezményezett javára vállalta a bankgarancia kibocsátását. Ezen tényekre utalva találta alaptalannak a felperesi keresetet.

A Ptk. 254. § (2) bekezdése valamint az Inyvt. 32. § (5) bekezdése tekintetében rámutatott arra, hogy a jelzálogszerződés magánokirat alapján is teljesíthető, melyet a nyilatkozattevő hitelintézet nevének feltüntetésével jelen esetben szabályszerűen írt alá. Így formai hibában a jelzálogszerződés nem szenved.

A bíróság a Pp. 82. § (1) bekezdése alapján egyetemlegesen kötelezte a pereszes felpereseket a perköltségre a 32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja alapján azzal, hogy annak összegét a (6) bekezdés alapján mérsékelte. Az illetékfeljegyzési jog folytán le nem rótt illetékről a 6/1986. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

A meghozott ítélettel szemben a felperesek éltek fellebbezéssel. A fellebbezésükben ismételten azt adták elő, hogy...Bank Nyrt. olyan bankgarancia okmányt állított ki, amelyen a kedvezményezett nem került megjelölésre, tehát nem jött létre olyan bankgarancia nyilatkozat, melyben a kedvezményezett személyes megjelölésre került volna. Fentiekre tekintettel és a Ptk. 249. §-ára utalva az volt az álláspontjuk, hogy a bankgarancia nyilatkozatnak a kedvezményezettet egyértelműen tartalmaznia kell. Véleményük szerint kedvezményezett jelölés hiányában a bankgarancia nyilatkozatnak nincs alanya, így nem jött létre a jogviszony. Hivatkoztak arra is, hogy a bankgarancia nyilatkozatot az alperes nem a kedvezményezettnek küldte meg, hanem azt az I. rendű felperesnek adta át, aki az eredeti példányt a szerződés általa történő felmondását követően nyomban visszaküldte.

Kérték, hogy az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatva a másodfokú bíróság állapítsa meg a megbízási szerződés megszűnését és az ezt biztosító

kezeségvállalási és jelzálog szerződés megszűnését is. Költségre tartottak igényt, továbbra is illetékfeljegyzési jogban részesültek.

Az ellenérdekű fél ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, annak helyes indokaira utalt. Korábbi ténybeli előadását megismételte. Költséget igényeltek.

Az elsőfokú bíróság ítéletének a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján nem volt nem fellebbezett rendelkezése, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság teljes egészében bírálta felül.

A fellebbezés alaptalan.

A felperesek és az alperes közötti jogvita tárgyát a Ptk. 249. §-nak értelmezése képezi. E törvényi tényállás szerint a bank kötelezettséget vállalhat arra, hogy meghatározott feltételek - így különösen bizonyos esemény beállta vagy elmaradása, illetőleg okmányok benyújtása - esetében és határidőn belül a kedvezményezettnek a megállapított összeghatárig fizetést fog teljesíteni. A törvény indokolása szerint a bankgarancia célja, hogy a szerződéses kapcsolatokban keletkező fizetési kötelezettségeket mindenki kellő időben teljesítse. A fizetések biztosításának egyik módja a bankgarancia. A bankgarancia esetében nem a bank javára szóló garanciáról, tehát nem a bank követelésének biztosításáról, hanem a bank által más javára történő biztosítéknyújtásról van szó. A bankgarancia a garantőr, jelen esetben az alperes önálló kötelezettségvállalása, a jogviszony alanya a bank és a kedvezményezett. Ezért a bank megbízója érdekét annak fizetést megtiltó nyilatkozatát nem veheti figyelembe. A fizetési feltételek igazolása esetén a fizetés nem tagadható meg.

Jelen esetben tény, hogy a garanciavállalási okirat nem tartalmazza név szerint a kedvezményezettet, ebből azonban nem következik, hogy a garanciavállalásnak nem lenne alanya. A szerződési láncolatból, a megbízási szerződésből és valamennyi ezt biztosító szerződésből egyértelmű, sőt a garanciavállalási okirat szó szerinti tartalmából is következtetni lehet arra, hogy a kedvezményezett az Ú. Zrt. A garanciavállaló nyilatkozat tételesen tartalmazza az ezt igazoló adatokat és figyelemmel arra, hogy a garancia lehívására a kedvezményezett részéről szabályszerűen került sor függetlenül attól, hogy a garancia vállalási okirat példányával rendelkezett vagy sem, az alperes a fizetést nem tagadhatta meg, a megbízási szerződés megszüntetésének nem volt helye.

Mindezekből következik, hogy az elsőfokú bíróság a felek jogviszonyát helyesen minősítette, a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta. Az alperes javára a költséget a 32/2003 (VIII.22.) IM. rendelet 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelt összegben állapította meg. A felpereseket egyetemlegesen kötelezte az illetékfeljegyzési joguk

folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illeték megfizetésére 6/168. (VI.26.) IM. rendelet 13. § (2) és 15. § (3) bekezdése alapján.

Budapest, 2011. február 8.

Dr. Tölg-Molnár László s.k.
a tanács elnöke, előadó

Dr. Hőbl Katalin s.k.
bíró

. Madarász Anna s.k.
bíró

A kiadmány hitelül: